

בש"פ 6273/22 - אחמד אבו הלאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6273/22

כבוד השופט נ' סולברג

לפני:

אחמד אבו הלאל

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט בחיפה ב-מ"ת
25710-03-22 מיום 13.9.2022 שניתנה על ידי
השופט נ' סילמן

כ"ה באלול התשפ"ב (21.9.2022)

תאריך הישיבה:

עו"ד מוחמד רחאל

בשם העורר:

עו"ד יצחק פרדמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 13.9.2022, במ"ת 25710-03-22 (השופט נ' סילמן), שבגדרה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו באיזוק אלקטרוני.

2. נגד העורר ונגד 13 נאשמים נוספים הוגש כתב אישום, המייחס להם ביצוע עבירות נשק, ביחד ולחוד, בין חודש אוקטובר 2021 לחודש פברואר 2022. על-פי כתב האישום, ניסה העורר לרכוש נשק ומחסנית מנאשם אחר. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 27.3.2022, קבע בית המשפט המחוזי, כי בעניינו של העורר, קיימת תשתית ראייתית לכאורית, אולם זו "אינה חפה מקשיים". על כן, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן. בתסקיר שהוגש, לא המליץ שירות המבחן על שחרור העורר לחלופת מעצר, נוכח הערכתו כי רמת המסוכנות הנשקפת מהעורר היא 'בינונית-גבוהה'. חרף התסקיר השלילי, ביום 4.5.2022, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני. זאת, בין היתר, בגין "קושי ראיתי"; ובהתחשב ב"עובדה כי מדובר בעבירות אשר הנן ברף של ערכאה אחרת (ניסיון רכישה)", ובכך ש"עניינו של המשיב נכרך עם משיבים אחרים באישומים חמורים משמעותית כך שמשפטו של המשיב עלול להתארך".

3. ביום 4.9.2022, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי המעצר באיזוק אלקטרוני, ולחלופין, בקשה ליציאה לעבודה. בבקשה נטען, כי בהתחשב ב"חלופי הזמן והתנהגות חיובית ושומרת חוק מצד ה[עורר]"; בעוצמת הראיות הנמוכה; בכך שההליך צפוי "להימשך זמן ממושך מסיבות שאינן תלויות ב[עורר]", ובקשיי פרנסה שהוא חווה, יש לבטל את האיזוק האלקטרוני, ולמצער לאפשר לו לצאת לעבוד. בהחלטה מיום 13.9.2022, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה. נקבע, כי העורר העלה בבקשתו אותן טענות שהועלו על-ידו במסגרת התנגדותו לבקשת המשיבה למעצר עד תום ההליכים. טענות אלה, הן שעמדו בבסיס ההחלטה להמיר את מעצרו ממעצר מלא, למעצר באיזוק אלקטרוני, חרף התסקיר השלילי - ואין בהן די כדי להצדיק הקלות נוספות. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי העורר לא עמד בנטל המוטל על נאשם המבקש להסיר איזוק אלקטרוני, שכן "לא נרתם להליכי טיפול ולא הוכיח פחיתת מסוכנות". בנוסף ציין בית המשפט המחוזי, כי "ממילא, גם לו היו נשקלות הקלות כאלה ואחרות, היה מקום [לעשותן] בהדרגתיות", וכי "מקום בו מדובר באישום מרובה נאשמים, מקום בו אלו מאפייני האישיות והאישום בנשק וקיימת קורלציה בין הנאשמים, יש לנקוט זהירות".

4. מכאן הערר שלפני, שבו שב העורר על הטענות שהעלה לפני בית המשפט המחוזי. המשיבה מנגד, טוענת כי נוכח הזמן הקצר שחלף מאז המרת המעצר למעצר באיזוק אלקטרוני, ובהתחשב בתסקיר השלילי שהוגש בעניינו של המשיב - שבו העריך שירות המבחן את רמת המסוכנות של העורר כ'בינונית-גבוהה', והתרשם כי העורר פועל באופן מתוחכם, ומסתיר מידע - אין מקום להקל בתנאי המעצר של העורר; קל וחומר, משעסקין בעבירות נשק.

5. לאחר שעיינתי בערר, על נספחיו, ולאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים בעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין מעצר, שחרור או הפרת תנאי השחרור בערובה, יעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". בענייננו, לא חל שינוי בנסיבות, המצדיק עיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 4.5.2022, שבה הורה על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני. כפי שציין בית המשפט המחוזי, הטענות שמעלה העורר בהליך זה, היו ידועות, והובאו לפניו כבר בעת מתן ההחלטה האמורה; לא זו אף זו - אותם טעמים אף ניצבו בבסיס ההחלטה עצמה.

6. משאלה הם פני הדברים, השיקול היחיד אשר עשוי לעמוד לטובתו של העורר, הוא הזמן - הלא רב - שעבר מעת מתן ההחלטה. דא עקא, אף אם אניח, לטובתו של העורר, כי בזמן שעבר מעת מתן ההחלטה, יש כדי להטות את הכף לטובתו - בכך לא סגי. "טרם שתישקל אפשרות לצאת לעבודה, על העצור בתנאי איזוק אלקטרוני להראות כי המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה כך שאין צורך באמצעי זה. רק אז, עם ההחלטה להסיר את האיזוק האלקטרוני ועל שחרור לחלופת מעצר, משתנה הסטטוס של המפוקח מ'עצור' ל'משוחרר בתנאים מגבילים', ויכול שתישקל במקרים המתאימים האפשרות לצאת לעבודה" (בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.2.2016)); ההדגשה הוספה - נ' ס'). בנדון דידן, לא הצביע העורר על כל אינדיקציה, שיש בה כדי להעיד על כך שהמסוכנות הנשקפת ממנו פחתה, באופן המאפשר את יציאתו לעבודה. זאת בפרט נוכח סירובו להירתם לתהליך טיפולי; ובשים לב לכך שמדובר בביצוע עבירת נשק, המקימה חזקה מסוכנות סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים). הכלל ביחס לעבירות מסוג זה, כידוע, הוא של מעצר מאחורי סורג ובריח, ואילו "מעצר בפיקוח אלקטרוני, ולא כל שכן חלופת מעצר, הם החריג לכלל, ויש להם מקום במקרים יוצאי דופן מבחינת נסיבותיהם" (977/20 עמאר נ' מדינת ישראל פסקה 13 (19.2.2020); ההדגשה הוספה - נ' ס').

7. לא נעלמה מעיני טענת העורר בדבר הצורך לפרנס את בני משפחתו. אכן, בפסיקה נקבע, כי "ההכרה

בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצרכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף כשמדובר בנאשם המשוחרר לחלופת מעצר, יש לנסות, במקרים הראויים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטיח לו פרנסה ותעסוקה" (בש"פ 2857/06 ממנ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.4.2006)). יחד עם זאת, נקבע כי "היתר כאמור ינתן רק כאשר אין ביציאתו של הנאשם לעבודה כדי לסכן את שלום הציבור או לפגוע בתקינות ההליך המשפטי" (בש"פ 5340/15 מלול נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (16.8.2015)). בעת הנוכחית, משלא התקבלה אינדיקציה להפחתה במסוכנות מצדו של העורר - לא ניתן לקבוע כי אין ביציאתו של העורר לעבודה כדי "לסכן את שלום הציבור"; אין מקום אפוא לאפשר זאת.

8. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז באלול התשפ"ב (23.9.2022).

ש ו פ ט